

ὅστις τὸν ἠγόρασε διὰ νὰ κατοικήσῃ, βλέπει μετ' ἀπορίας τοῦ κομψοῦ πλακίδια μ' ἐπιγραφάς: ΤΑΜΕΙΟΝ—ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ—ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ—ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ. Τέτοιαι ξηραὶ, ὡς κολοκύνθαι καὶ ὡς τὰ κεφάλια τῶν ἱατροσυνέδρων ἐπιγραφαί, κατήντησαν αὐτὰ τὰ ὀνόματα τὰ ὅποια ἀκούετε: Τμῆμα Δημοσίου ὑγείας, Ἱατροσυνέδριον, Ἐλεγκτικὸς συνέδριον κτλ. κτλ.

Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ λέγωμεν: Ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον· ἀλλὰ: ἐπεδήμησε πρὸς Κύριον.

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν πρὸ πολλοῦ κατηγγέλθη ὑπὸ τῆς Δημαρχίας ὅτι διαφόρων οἰκῶν οἱ ἀπόπατοι ἐκβάλλουν εἰς τὰς ὑπονόμους, ἐναντίον ῥητῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, ἐναντίον τῶν περὶ Δημοσίας Ὑγιεινῆς κανόνων, ἐναντίον ἐπὶ τέλους παντός ἀνθρωπισμοῦ. Ἡ ἀστυνομία ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλῃ τὸν νόμον τῆς, ἀλλ' ἅμα εἶδεν ὅτι ἡ παράδοσις αὕτη γίνεται καὶ ὑπὸ τῶν οἰκῶν Ῥενιέρη, Καλλιγᾶ, Ρικάκη, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῶν περιττωμάτων τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀνδρῶν καὶ ὑπεχώρησεν.

Καὶ ἡμεῖς νὰ νομίζωμεν ὅτι μόνον μεταφορικῶς λέγεται περὶ τῆς ἀριστοκρατίας: βρῶμα καὶ δυσωδία!

Ἐ! φθάνει πιά· μᾶς ἐπίασε ἀσφυξία. Ὅ,τι γίνεαι ἄς γίνῃ. Εὐλογία Σταϊκοπούλου καὶ ἔλεος Κοσονάκου ἄς ἔλθῃ ἐφ' ὕμῃς.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Παρασκευῇ, 8 Ὀκτωβρίου.

Ἀντὶ μ' ἀργοπερπάτημα, σὰν ἄλλοτε, χελῶνας, Πλακῶναι ἐφέτος μ' ἀταῦ φτερούγι καὶ χειμῶνας. Θέλει μὲν ὦρ' ἀρχήτερα 'ς τὸ θρόνον τοῦ νὰ φθάσῃ, Δὲ θέλει κάποιους φοβεροὺς τεμπέλιδες νὰ μοιάσῃ. Θαρρεῖς πῶς εἶν' ὁ φίλος μας Οὐόλσλεϋ, καὶ τρέχει τοῦ φθινοπώρου — Ἀραμπῇ νὰ μάσῃ τὰ λουριά· Προχθὲς μὲ τ' ἀστραπόδρομοντα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸν ἔχει, Καὶ τὸν σαρώνει σήμερα μὲ τὸν τρελλοβορίαν.

* * *

Ἀλήθεια, τί τρελλοβορίας! ὁμπρόελλα ν' ἀντικρύσῃ Θεὸν νὰ τὰ βάλῃ καὶ μ' αὐτῇ, θὰ πάῃ νὰ τὴν τσακίσῃ. Κι' ἔχει καὶ σκέρτσα αὐλικοῦ· καπέλλο στὸ κεφάλι. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ τ' ἀνεχθῇ, θὰ τρέξῃ νὰ τὸ βγάλῃ. Ἀπὸ τὴν πόστα ἔρχεσαι; ὁ Κύριος σ' ἀρπάζει. Τὸ γράμμ' ἀπὸ τὸ χέρι σου, νὰ τὸ διαβάσῃ αὐτός· Ὡς καὶ κουλούρι' ἀπ' τὸ ταψί 'ς τὰ νέφη τὰ τινάζει, Καὶ μέσ' σὲ πόδια ἡδονικὰ γλεντάει στριμωχτός.

* * *

Ποῖος ξέρει ἐφέτος τί ζητεῖ κι' ἤρθε μὲ τόση βία! Μὴ τάχα πατριωτικὴ τὸν ἐπίασε μανία, Καὶ θέλει νῆαναι 'ς τῆς Βουλῆς τὸ πρῶτο πνευγύρι; Χαρὰ 'ς αὐτοὺς τοῦ θὰ δεχθῇ 'ς τὸ μέρος των νὰ γύρῃ!

οὗς τοῦ ἀγίου Πέτρου, ἀπῆλθον καὶ οἱ τρεῖς τῆς αἰθούσης εἰς τι παρακείμενον δωμάτιον.

Ἡ Ἀσπασία διαβιβρωσκομένη ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς ζηλοτυπίας, διηρμήνευσεν ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν ἀπότομον ταύτην ἀποχώρησιν τῶν τριῶν, σκεφθεῖσα ὅτι ἀφύκτως θὰ ἐγένετο αὐστηρὰ παρατήρησις εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην διὰ τὰς ἀναφικνδὸν στενάς σχέσεις του μετὰ τῆς Κασσιανῆς· εἶχε δὲ προσηλώσει τὸ βλέμμα καὶ τείνει τὸ οὖς πρὸς τὸ δωμάτιον.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὰ σχέδια τοῦ Σωκράτους, τὰ ὅποια οὗτος τῇ ἐνεπιστεύθη ὡραίαν τινα ἐσπέραν εἰς τὰ Ἱλύσια Πεδία τοῦ Παραδείσου· ἐκράτει δὲ αὐτὰ ὑπὸ ἄκραν ἐχεμύθειαν, διότι καὶ ὁ ἴδιος πολὺ ἐνδιεφέρετο.

— Ἰδοὺ ἡ πρότασις, ἣν ἔχω νὰ σοὶ κάμω, ὦ ἀγαθὲ Πέτρε, λέγει ὁ Σωκράτης· πεποισθῶς εἰς τὴν φιλίαν καὶ τὸ σέβας, ὅπερ ἐν τῇ καλοκάγαθίᾳ σου μοὶ δεικνύεις, ἀποφασίζω μόλις σήμερον νὰ σὲ ἐκμυστηρευθῶ τολμηρὰν μού τινα ἀπόφασιν καὶ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν σου πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ μου.

— Λέγε, φίλε Σωκράτη, λέγε, εἶπεν ὁ Πέτρος μετὰ τρυφερᾶς σοδαρότητος· ἐὰν ἐξαρθῇ ἀπὸ ἐμὲ, μετὰ μετρίστης εὐχαριστήσεως θὰ σὲ συνδράμω εἰς ὅ,τι ζητεῖς.

— Ὅχι, δὲν ἐξαρθῇ ἀπὸ σέ· ἀλλ' οὐκ ὀλίγον ἐκ τῆς θέσεώς σου θὰ συντελέσῃς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σχεδίων· ἰδοὺ ἡ πρότασίς μου· θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Παν-

τοδύναμον τὴν ἄδειαν νὰ κατέλθω εἰς τὴν Γῆν μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ μου Ἀλκιβιάδου· γνωρίζω ὅτι οὐδεὶς πλὴν τοῦ Μονογενοῦς καὶ τοῦ ἀγίου Λαζάρου ἔτυχε τοῦ ὕψιστου τοῦτου προνομίου. Καὶ ναι μὲν ἡ Α. Μεγαλειότης ἔχει πολλὰς ὑποχρεώσεις εἰς ἐμὲ, διότι πρῶτος ἐγὼ ἐμάχην τὴν ὑπαρξίν του, διὸ καὶ ἐφρονεύθην ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν μου Ἀθηναίων, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου δὲν εἶνε καὶ γενναῖον πολὺ νὰ καταχρασθῶ τῆς εὐγνωμοσύνης του ζητῶν πράγμα, τὸ ὅποion οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα διλιονίων θνητῶν μέχρι τοῦδε ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ. Ἄλλως τε ἀκούονται μὲ ἀντήμειψεν, ὡς γνωρίζεις, φίλτατε Πέτρε, χορηγήσας με αἰωνίαν σύνταξιν ἐδῶ, καὶ τὸ χρυσοῦν τοῦτο παράσημον τοῦ Σωτῆρος· ἰδίαις χερσὶ θέσας ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Οὐχ' ἦττον τόσα παράδοξα πράγματα ἀκούω διὰ τὴν Γῆν μας, ἔνθα ἐγεννήθημεν, τοιοῦτον διαβιβρωσκον πάθος περιεργεῖας αἰσθάνομαι, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ἀνθέξω εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ κάμω τὸ τολμηρὸν τοῦτο διαβήμα παρὰ τῇ ὕψιστῃ, ὅστις, πιστεύω, ἐν τῇ ἀπείρῃ ἀγαθότητι καὶ πανευσπλαγχνίᾳ του νὰ κατανεύσῃ· ἔχω ὅμως ἀνάγκην καὶ τῆς συνδρομῆς σου, διότι ἔχει μεγάλην συμπάθειαν εἰς σέ· ἀφοῦ δὲ καὶ σοὶ ἐνεπιστεύθη τὰς κλειδὰς τοῦ Παραδείσου· ἐπὶ τέλους καὶ δὲν εἶμαι μόνος· θὰ συμπεριλάβω καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου, ὡς γνωρίζεις, δὲν δύναμαι νὰ ἀποχωρισθῶ. Ἄλλως τε εἶμαι καὶ γέρον, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐνός νέου εἰς τὸ μέγα τοῦτο ταξίδιον· τὸ πρᾶγμα ὅθεν βλέπεις ὅτι ἔχει μεγαλειτέ-

Ἄν προτιμήσῃ τ' Ἀγγλικὰ Τρικουπικὰ κολλάρια,
Σὰ χιόνια θὰ παγώνουνε καὶ θὰ λευκοβολοῦν.
Τοῦ κακοῦ θὰ ξεσπᾷ 'ς αὐτὰ τοῦ Κουμουνδούρου ἡ φάρα.
Θὰ τήνε τουρτουρίζουνε, θὰ τήν πετροβολοῦν.

* *

Κι' ἂν πάλι ὁ δαίμονας τοῦ 'μπῆ κι' ἔτσι μὲ φούρια τρέξῃ
Σ' τὸ κομπολόι τοῦ σεβαστοῦ Ἀρχιερωμένου νὰ μπλέξῃ,
Κάθε του κόκκος κεραυνὸς θὰ γίνη καὶ φουρτοῦνα,
Καὶ τοῦ Τρικούπη βέβαια θὰ τσακισθῇ ἡ μαοῦνα.
Μὰ δὲν πιστεῦ' ὁ ζωντανὸς χειμῶνας, Ἀγγλος ποῦρος,
Μέσα 'ς τὸ ροῦμι ὁλόθρεφτος, 'ς τὸ τσάκι βουτηχτός,
Ὅλος ὑγεία καὶ μπιρτέκ, νὰ γίνη κουμουνδοῦρος,
Καὶ μέσ' τῇ Βρωμολίμνῃ του νὰ μᾶς χαθῇ πνιχτός.

* *

Ἀντίκρου ἅπ' τὸ παράθυρο ποῦ στέκω ἀκουμπισμένος,
Γέρικο βλέπω πλάτανο ποῦ σειέτ' εὐτυχισμένος,
Κι' ὁ κάθε του πολύφυλλος παλληκαρίσιος κλώνος
Μᾶς τραγουδάει τὸ βαρὺ τραγοῦδι τοῦ χειμῶνος.
Καὶ μιὰ βρυσούλα δροσερὴ 'ς τῇ ρίζα τ' ἀποκάτου
Θαρρεῖς τὸν ἴδιον τὸ σκοπὸ πιστὴ ἀκολουθεῖ,
Ὡσὰν παιδί π' ἀφρόντιστα ἡ χαρωπὴ λαλιὰ του
Τῇ μάννῃα ποῦ μυρολογᾷ κυττᾷ νὰ μιμηθῇ.

* *

Ὡ Ἀθηναῖοι, σέ συρτὸ ἐλάτε νὰ πιαστοῦμε,
Καὶ τοῦ χειμῶνος τὸ σκοπὸ μαζῇ κι' ἐμεῖς νὰ 'ποῦμε.

Κι' ἀφοῦ τὴν προσκυνήσουμε τὴν Ὑψηλότητά του,
Ἄς τρέξουμε νὰ ξεναβρῇ καθένας τὰ δικὰ του.
Θερμάστραις πλούσιαις, γωνιάις φτωχιάις, λαμπρὰ σαλόνια,
Φαιδρὰ κλουβιά φοιτητικὰ, ἡ ὥρα σας χτυπᾷ.
Μένουμ' ἐμεῖς ἀκοίμητα στιχουργικὰ τριτσώνια,
Κρύοι, ζεστοί, νὰ γράφουμε γιὰ σᾶς—καὶ τὰ λοιπὰ.

Σπάρκος.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΗΜΕΛΕΙΟΔΑ ΚΑΙ !

Ἐλάβομεν ἀντίγραφον τῆς ἀναφοράς τοῦ ὀλίγου δεῖν
νὰ ὑποστῇ τὸν διὰ λιμοῦ θάνατον εἰς τοῦ Τριγγέτα, ὡς
μὴ ἔχοντος νὰ πληρώσῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα. Τὴν δημο-
σιεύομεν ὡς περιεργότατον σημεῖον τῶν καιρῶν.

Πρὸς τὸν κ. ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. ὑπουργόν.

Κύριε ὑπουργέ,

Καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ πλημμεληματοδικείου εἰς τρι-
ήμερον φυλάκισιν, διανύω ἤδη τὴν 15ην ἐν τῇ πολιτικῇ
φυλακῇ μὴ ἔχων νὰ πληρώσω τὰ δικαστικὰ ἐξόδα, ἀνε-
χόμενα εἰς δραχ. 98,70.

Πρὸ ἡμερῶν ἔχω νὰ λάβω τροφὴν, στερούμενος καὶ
αὐτοῦ τοῦ ἄρτου· ἡσθένησα καὶ ἤδη εὐρίσκομαι κατὰ κοι-
τος μὴ ἔχων οὐδὲ στρώμα οὐδὲ σκέπασμα, οὐδὲ ἄρτον δι'
ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

Μίαν καὶ μόνην δικαιολόγησιν ἔχω ὅτι δὲν ἔχω νὰ
πληρώσω. Πιστοποιητικὸν ἀκτημισμένης δὲν δύναμαι νὰ
λάβω ὡς ἔχων μίαν οἰκίαν.

Πρέπει ὅμως, κ. ὑπουργέ, νὰ πωλήσω ταύτην ἵνα ἀπο-
τίσω τὰ δικαστικὰ ἐξόδα (ἅτινα σημειωτέον καὶ διὰ τῆς
πωλήσεως δὲν θὰ ἐλάβαναι) καὶ νὰ ἀφήσω τὴν οἰκογέ-
νειάν μου ἄστεγον ;

ραν σπουδαιότητα.

— Πραγματικῶς ἡ ὑπόθεσις εἶνε σπουδαία, λέγει ὁ
Ἅγιος Πέτρος, θωπύων τὴν γενειάδα του καὶ συλλογιζό-
μενος φοβοῦμαι μήπως θυμῶσῃ ὁ Παντοδύναμος· μήπως
τὸ θεωρήσῃ προσβολὴν ὅτι ἐλαμβάνεις τὸ Κράτος του
ὡς ὀπισθοδρομικόν, διότι προτιμᾷς νὰ μεταβῇς εἰς τὴν
Γῆν διὰ νὰ αὐξήσῃς τὰς γνώσεις σου ἐπὶ τέλους ἅς ῥι-
ψοκινδυνεύσωμεν· εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν θὰ τὸν
παρακαλέσω καὶ ἐγὼ, καὶ τοῦτο βλέπεις διὰ σέ καὶ ὅχι
δι' ἐμέ· ἅς ὑπάγωμεν.

Ὁ Σωκράτης εὐχαρίστησε λίαν θερμῶς τὸν γενναῖον
θυρωρὸν, καὶ οἱ τρεῖς ἐξῆλθον εὐθὺς τοῦ καφφενείου, ἀνελ-
θόντες δὲ εἰς τὸ τραμβὰϊ διηυθύνθησαν πρὸς τὰ ἀνά-
κτορα τῆς Α. Μεγαλειότητος, τὰ ὁποῖα ἀπέτχον περίπου
μῖαν ὥραν.

Ἐνταῦθα εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσωμεν σκιαγραφίαν τινὰ
τῶν Ἀνακτόρων καὶ τοῦ οἰκιακοῦ βίου τῆς Α. Μεγα-
λειότητος τοῦ Ὑψίστου.

Τὰ Ἀνάκτορα ἐκείντο ἐπὶ μεγίστου λόφου καταφύτου
ὑπὸ αἰθαλῶν δένδρων καὶ ἀνθέων ποικιλοτάτων τὸ χρώ-
μα καὶ μετὰ τέχνης ἀπαρμιλλοῦ πεφυτευμένων ἐπὶ ἐκ-
χλῶς πρασίνου τάπητος, ὅστις διεχωρίζετο εἰς διαμερί-
σματα μικρὰ καὶ μεγάλα διὰ στενῶν δρομίσκων καὶ με-
γάλων ἀμαξιδίων ὁδῶν ἀνερχομένων κυκλοειδῶς· μέχρι
τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων ἀνὰ πᾶσαν δὲ ἀπόστασιν
εἴκοσι πέντε μέτρων ὑπῆρχον πίδακες μεγαλοπρεπεῖς εἰς

διάφορα ὕψη ἀνατινάζοντες τὸ κρυστάλλιον ὕδωρ, τὸ
ὁποῖον αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου διαπερῶσαι καὶ ἀντανεκλώ-
μεναι ἐσχημάτιζον τὰ θελκτικώτερα χρώματα τῆς Ἴρι-
δος· ὁ συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων τούτων μετὰ τῶν ἀν-
θέων, ἡ χλόη, τὰ δένδρα καὶ δενδρύλια, τὸ ὕδωρ, τὰ
θαυμασίας καλλονῆς ἀρμονικῶς κελαδοῦντα πτηνὰ πα-
ρεῖχον τῶντι παραδείσιον θέαμα. Ὁ ἀὴρ ἦτο μεμιγμέ-
νος μὲ ἐν εἶδος μεθυστικοῦ ἀρώματος, τοῦ ὁποίου ἡ εἰς-
πνοὴ ἔφερεν εἰς ἐκστασιν τοὺς μάκαρας, ὁσάκις εἰσῆρ-
χοντο εἰς τὴν περιχρῆν ταύτην τῶν θεϊκῶν ἀνακτόρων·
κατεῖχοντο ὑπὸ ἀφάτου ιδεώδους χαρᾶς καὶ εὐδαιμο-
νίας τῶν ὁποίων ἀμυδρὰν τινα ιδέαν δύναται νὰ σχημα-
τίσῃ ὁ εὐκαιρῆσας νὰ λάβῃ μερικὰς σταγόνας χαλῆς ἐδῶ
κάτω εἰς τὸν μάταιον ἡμῶν κόσμον ! Πέρις τοῦ λόφου
ἐξετείνετο ἀπέραντος κήπος μὲ ὅλας τὰς τερπούσας ἐκεῖ-
νας ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, μὲ ῥυάκια, μὲ λίμνας καὶ
ποταμίσκους. Εἰς τοὺς μάκαρας ἐπετρέπετο ἡ εἰσοδος
ἀπὸ τὰς 3 μ. μ. μέχρι τῆς 7ης. Φαντάζεται δέ τις εὐ-
κόλως ὁποῖα τρομερὰ κίνησις ἐγένετο κατὰ τὰς ὥρας
ταύτας πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ἰδανικῆς ἐκείνης εὐδαιμονίας.

Τὸ Ἀνάκτορον ἦτο σχήματος τετραγώνου, τριώροφον
ἐνεκα τοῦ τρισυποστάτου τοῦ Παντοδυνάμου· ἐκάστη δὲ
πλευρὰ ἦτο ἀκριβῶς ἐστραμμένη καὶ πρὸς ἐν σημεῖον
τοῦ ὀρίζοντος· τρία ἀετώματα ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς ὀροφῆς,
ἀνωθεν τῶν ὁποίων ἦσαν ἐστημένα πελώρια ἀγάλματα
παριστῶντα, τὸ μὲν μεσαῖον τὸν Δία μετὰ τοῦ κεραυ-